

Mijn column nummer 264

Bodemsignaal

Een vriend van mij woont in de polder. Door inklinking was zijn erf verzakt. Hij besloot een tuinbedrijf opdracht te geven een laag grond en nieuwe beplanting aan te brengen.

Eén van zijn kinderen liep bij het wroeten in de grond een snee op. De grond bleek glasscherven te bevatten. Goede raad was in dit geval goedkoop. Ik toog met mijn boor naar de polder. De grond bevatte naast glas ook stukjes steenkool en baksteen.

Een eerste actie was het tuinbedrijf naar de herkomst en de chemische samenstelling van de grond te vragen. Dit resulteerde in een fax met analysegegevens van een superschone grond. Helaas voor het tuinbedrijf voldeed de beschrijving van de kleur en het organische stofgehalte niet aan het beeld en de schatting in het veld.

Op herhaaldelijk aandringen van mijn vriend is de grond op kosten van het tuinbedrijf bemonsterd en geanalyseerd. Daaruit bleek een verontreiniging met ware metalen en PCB's.

De grond en de beplanting zijn daarna op kosten van het tuinbedrijf verwijderd en vervangen door grond die na keuren gelukkig schoon bleek te zijn.

Het lijkt mij logisch als inspecteurs, toezichthouders en handhavers deze louche praktijken zouden aanpakken en bestraffen. Hier is milieuwinst te halen. Dit soort zaken zou prioriteit moeten krijgen. Het controleren op het strikte naleven van de letterlijke tekst van protocollen kan maar beter direct stoppen.